

Annandag Jul

3 Årg. Ev. Matt. 10:32-39

I.N.J

Vilka kontraster! Änglarna har inte mer än sjungit klart sin fredssång och återvänt till himmelen, förrän vi får höra de förskräckande orden: *”Tro inte att jag har kommit med fred till jorden. Jag har inte kommit med fred utan med svärd”*. Hur hänger det ihop? Yrade ängeln när han talade om *”en stor glädje för hela folket”*? Sjöng änglarna fel när de förkunnade Guds fred över jorden? Kom Jesajas ord om den nyfödde Fridsfursten på skam?

Det är inte utan man undrar. Ibland är det svårt med kontraster. Men, vet ni, i det här fallet är det så att *olikheterna förenar*, precis som det finns två sidor på samma mynt. Det är alldeles sant att Jesus är *”vår fred”*. (Ef. 2:14). Men, saken är beklagligtvis den, att människor *inte tål* sanningen om Gud, än mindre den om sig själv och sitt frälsningsbehov. För många är det en svårsmält sanning att Gud kommer till oss som ett litet barn, lever ett vanligt människoliv och sedan dör på korset och uppstår för att vi skulle leva. Det låter så exklusivt och exkluderande, när det heter om Jesus: *”Hos ingen annan finns frälsningen, och ingenstans bland människor under himlen finns något annat namn som kan rädda oss.”* (Apg. 4:12). Det måste väl finnas fler, likvärdiga vägar till Gud.

Ja, så brukar det låta! Men egentligen är ju hela resonemanget befängt. Tänk dig själv om du håller på att drunkna och någon kastar ut livbojen till dig, inte säger du: Är det här det enda sättet jag kan bli räddad på? Jag vill ha fler alternativ, så att jag kan välja! En helikopter, en livbåt eller varför inte Torekovs sjöräddnings-sällskap? Nej, jag tror att vi utan tvekan griper om frälsarkransen och tackar honom som kastade ut den.

Att kännas vid Jesus, han som är den ende *”som kan rädda oss”*, det är om detta det handlar idag på Annandag Jul. Barnet i Betlehem föddes inte för att vi skulle få sitta och gulla med honom i ostörd ro utan för att vi skulle tro på honom som ger oss *”rätten att bli Guds barn”* (Joh. 1:12). Precis som det står i *”Lilla Bibeln”* – jag har citerat det bibelstället mer än en gång när jag predikar – men det förtjänar att upprepas igen: *”Så älskade Gud världen att han gav den sin ende son, för att de som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv”* (Joh. 3:16).

När en människa tar de orden på allvar och sätter Jesus främst av allt, då blir det *”strid”*, strid med den värld och de människor som inte kan tåla honom och avskyr hans namn och den sanning som finns hos honom. Strid blir det och söndring, inte för att Jesus är stridslysten utan för att så många inte vill tro på honom. Därför skall vi inte bli förvånade om det blir väsen i bygget när vi säger att vi tror på

Jesus och vill vara hans lärjungar. Det blir inga applåder. Det är ingen merit. Tvärtom! Vår tid är mer än någonsin "kristofobisk". Glädjebudet om Jesus anses vara skadligt, inte minst för den uppväxande generationen, som inte får ha sina skolavslutningar i kyrkan om det förekommer s.k. konfessionella inslag. Man ändrar ogenerat i de gamla julsångerna så att hänvisningen till Jesus försvinner. Och kan man visa ett program på TV som hånar kristen tro, så gör man det ogenerat, liksom att framställa troende kristna som efterblivna, löjliga, inskränkta, bigotta och intoleranta. Och när kristna mördas i tusental, som t.ex. i Nigeria, Syrien och Iran - då tiger nyhetsrapporterna - som om det är helt okej att döda en människa bara för att hon läser i en bibel eller tillhör en kristen församling. Det är bara att gå in på "Open Doors" hemsida, som rapporterar om förföljelse av kristna i världen så får man klara fakta om den saken. I inte mindre än 48 länder i vår värld pågår det mycket allvarlig eller extrem förföljelse av kristna.

Och anledningen - det är inte att kristna är stridiga, stör den allmänna ordningen eller begår terroråd. Det räcker att man tror på Jesus och känns vid honom. Det är något med Jesus som utmanar. Han är ju den han säger sig vara. Inte rätt och slätt en "vettig kille" eller ett "religiöst snille". Inte ens en "vis man" jämförbar med Sokrates, Buddha och Konfucius - vars ord man kan välja eller vraka. Nej, han är "*själv Gud och alltid nära Fadern*" (Joh. 1:18) Och han "*säger oss sanningen*" (Joh. 16:7). Och den retar! Det är som Simeon sade till Maria när Jesus bars fram i templet: "*Detta barn skall bli till fall eller upprättelse för många i Israel och till ett tecken som väcker strid*" (Luk 2:34).

Men är allt så entydigt mörkt? Visst inte! Vi ser många bevis på den kristna trons återkomst. Många yngre söker sig till kyrkan. Ute i världen är det många som konverterar till kristendomen. Inte minst i muslimska länder som t.ex. Iran. Och här bland oss i Laholm och Skummeslöv, har vi fler vuxna som låter döpa sig och går i konfirmationsundervisning. Och kanske är det så att väckelsens tid inte är förbi. Men en sak är säker - när väckelsen kommer blir det också motstånd och strid. Jag kan inte hitta ett enda exempel i kyrkohistorien på att en väckelse har svept fram utan att det blir strid, förr eller senare. Jesus är ju kontroversiell, han är utmanande och provocerande. Han "kryper liksom in under skinnet" som en journalist förargat uttryckte det. Indirekt är ju det en bekräftelse på att Jesus är den han säger sig vara.

Så om det blir strid, kanske vi inte skall beklaga det. Det är ju ett bevis på evangeliets sanning, att Guds Ord är i svang och att Jesus är den han säger sig vara. Och vi skall inte låta oss skrämmas om det blir motstånd och strid för trons skull. Vi får bära det, som ett kors, i hans efterföljd. Att sätta Jesus framför allt, att kännas vid honom inför människorna, i både ord och handling, det är verkligen inte att kasta bort sitt liv. Tvärtom! Att följa Jesus som hans lärjunge, det är att finna det verkliga livet. Jesus menar inte att alla de som kommer till tro på honom

måste överge sin familj, sina föräldrar och släktingar för att vara honom värdig. Inte överallt där människor kommer till tro väcker det split och söndring. Men när det gör det, hur väljer vi då? Vad sätter vi främst – vår egen bekvämlighet – eller Jesus?

Jag tänker på en psalm av Lina Sandell. Hon gjorde sitt val. Hon valde Jesus. Gör vi samma val, då kan vi också säga som hon:

*Lev för Jesus, intet annat
Är dock värt att kallas liv.
Åt den vännen framför andra
Hjärtats första kärlek giv.*

*Giv dig helt, ty det begär han.
Självt han gav sig helt åt dig,
När han, fattig och föraktad,
Gick här nere korssets stig.*

*Giv dig helt och vet att ingen
Än förlorat däruppå.
Lev för Jesus, tills du salig
In uti hans ro får gå.*

Amen

Psalmer: 113, 773, 88, 431, 430
Skummeslöv 2025-12-26